

98. ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΧΗ

Κόραξ εἰς ἄκραν ὑψηλὴν
κλάδου ἐκάθητο ἐλαίας,
μέλαιναν εἶχε τὴν στολὴν
καὶ εἰς τὸ ράμφος εἶχε κρέας.

Εἰς τὰ χαμόκλαδα κοντὰ
ἀλώπηξ ἴσταται δολία,
τοὺς ρώθωνας αὐτῆς κεντᾶ
τοῦ κρέατος ἢ εὐωδία.

Τρέχει, προφθάνει... Περιττὸς
ὁ κόπος, μάτην ἢ σπουδὴ της!
Τί ὕψος! Κι εἶναι πτερωτὸς
ὁ εὐτυχῆς ἰδιοκτῆτης.

Κατ' ἄλλον τρόπον μελετᾶ
εἰς τὰ νερά της νὰ τὸν φέρῃ·
βλέπει ἐπάνω, χαιρετᾶ
καὶ ταῦτα εὐγενῶς προφέρει

— Καλῶς μᾶς ὤρισες ἐδῶ,
ἀέρα, φίλτατε, νὰ πάρης·
τρελαίνομαι, ὅταν σὲ ἰδῶ.
Πόση κομψότης, πόση χάρις!

Τίς ἔχει τόσην καλλονήν,
τίς πτέρυγας ποικιλωτέρας!
Τί κρῖμα! "Ἄν εἶχες καὶ φωνήν
θὰ ἦσο τῶν πτηνῶν τὸ τέρας!

— Φωνὴν δέν ἔχω ; νὰ χαθῆς!
(ἐντός του εἶπε). Θὰ σὲ δείξω·
περίμενε, νὰ τρελαθῆς,
μόλις τὸ στόμα μου ἀνοίξω.

Καὶ πλατὺς φάρυγξ ἀνοιγείς
δυὸ τραχέα «κρᾶ!» ἐβγάζει
καὶ πάφ! τὸ κρέας κατὰ γῆς,
καὶ χάπ! ἡ πονηρὰ τ' ἀρπάζει.

Ἄκόμη τρέχ' εἰς τὸ βουνόν,
καὶ ἀφοῦ ἔχαψε τὸ κρέας,
γελῶσα λέγ' εἰς τὸ πτηνὸν
τάς λέξεις ταύτας τελευταίας :

— Μάθε, ὦ φίλτατον πουλί,
μάθε, ὦ ἄνθος τῶν κοράκων,
πῶς τῶν εὐπίστων ἡ φυλὴ
τρέφει τὸ γένος τῶν κολάκων.

τὰ παιδικὰ »

Ἄλέξανδρος Ρ